

ind under foranstaaende litra b^c. Endelig ser vi, at der i § 2 staar: „Valgbar — er enhver, som er valgberegtiget ved de kommunale valg i den pågældende kommune“.

Såfremt altså dette forslag bliver lov, vil de danske kvinder få valgret og valgbarhed til de kommunale råd på lige vilkår med mændene. Skønt det maa siges, at det ingenlunde er for stort et ønske, vi hermed får opfyldt, — og skønt ønsket endnu ikke er opfyldt, — har vi dog Grund til at føle taknemmelighed for udtalelser af folketingsmænd af de forskelligste partier; ti disse udtalelser giver os Ret til at tro på, at vort håb ikke skal blive skuffet denne gang. Fremfor alt må det være os kvinder en glæde, at lovforslaget i den skikkelse, hvori det har forladt folketinget, uden forbehold også giver de gifte kvinder valgret på lige vilkår med deres mænd.

Ifald der ikke netop på dette punkt var gjort en tilføjelse til det oprindelige forslag vilde loven let have kunnet give stødet til, at en stor del kvinder vilde søge bodeling i forventning om derved snarere ved en senere revision af loven at kunne opnå kommunale rettigheder. Og der er sikkert mange der vil være enige med mig om, at den ideale ordning af formueforholdet mellem ægtefæller er fællesbo med fællesråde. Vi føler derfor den ovennævnte tilføjelse som en beskyttelse af ægteskabet, således som vi ønsker det.

*Charlotte Norrie,
f. Harbou.*

Lidt Forenings-Causerie.

Det vilde være lærerigt og morsomt for en tilrejsende, f. Eks. fra Provinsen, under det samme Københavnerbesøg at gæste de fire kvindelige Foreninger, der er naaede saa vidt, at de har egne faste Medlemslokaler, altsaa eget Hjem, for at iagttage, hvor forskelligartet deres Fysiognomi virker paa udenforstaaende. Det er Dansk Kvindesamfund, Kvindelig Læseforening, Kvindernes Handels- og Kontoristforening og Dansk Kunstflidsforening, for at nævne dem i den Rækkefølge, hvori de er fremkomne. Dansk Kvindesamfunds Virksomhed og Hjem paa Nørregade vil sikkert være de fleste af dette Blads Læserinder bekendt. Det er den ældste af Foreningerne, Moder-Institutionen, hvorfra de andre er voksede ud, og dette bærer den paa den smukkeste Maade Vidnesbyrd om gennem sin

forholdsvis tarvelige Udstyrelse. Det gaar virkelig denne vor ældste og mest opofrende Forening ligesom Moderen, der stedse sparer paa sig selv for at kunne give Børnene den bedste Opdragelse og de mest udviklende Glæder, og havde det ikke været Tilfældet, havde Børnene: Fagskoler for Syersker, Fæstekontor, Kvinderaad og hvad de alløssammen hedder, ikke formaaet at vokse sig saa store og nyttige, som de har.

Ligesom i „Dansk Kvindesamfund“ er det om de aandelige Formaal, det drejer sig for Kvindelig Læseforening, men alligevel paa en helt anden Maade. Man er Medlem for at kunne tilfredsstille sin personlige Lyst til Belæring og Læsning, men aldeles ikke, fordi man føler Trang til at ofre noget for en Sag. Dette turde maaske være Forklaringen paa, at den yngre Forening har tredobbelt saa mange Medlemmer som den ældre, der er baseret paa Samfundsfølelse, som er lige saa sjælden, som den er smuk. Desuden er man kommet Tiden noget mere i Møde i Læseforeningen i Retning af Komfort og Stilsans. Man sidder i bekvemme Stole, ikke for at passiare og ryge, men for at læse Darwin og Nietzsche, og man sætter en Ære i at anvende sine Aftener til at høre lærde, literære Foredrag, der vilde virke saare afskrækkende paa de mere sommerfugleagtige kvindelige Bevidstheder, der med beklagelig Letsind foretrækker at le og more sig.

Længe efter, vistnok Anno 1897, kom saa Kvindernes Handels- og Kontoristforening, en Institution, der med sin Aftenundervisning, Sygekasse, Alderdomsunderstøttelse og sit Engageringsbureau, blev stiftet til Gavn for vor Bys mange kvindelige Kontorarbejdere, og naar man en Mødeaften ser en Forsamling af disse unge Piger, faar man Indtryk af en stærk Trang til at have det lidt godt, til at hengive sig af Hjertenslyst til Hvile, Adspredelse og Hygge efter den lange og anstrængende Arbejdsdag bag Pult og Disk. De grupperer sig — naturligvis mere eller mindre partivis — rundt Bordene i deres tarvelige, men ret hyggelige og moderne indrettede Lokale, Pilestræde 9, passiarende muntert om Dagens og Forretningslivets Hændelser ved en tændt Cigaret, et Glas Øl eller en Kop Te, alle de smaa Nydelser, som deres som oftest saare beskedne Indkomster tillader dem, og som de sikkert glæder sig dobbelt ved, fordi de arbejder saa haardt for at skaffe sig dem.

Tilslidst er der den unge Kunstflidsforening med de skønne, gammeldags Lokaler, Amager-